

PŘÍBĚH

O KOHOUTKOVI A KOCOUREKOVI

Žili - byli kohoutek a kocourek. Žili společně. Kocourek chodil do lesa na lov a kohoutkovi přikazoval:

„Sed' doma, neotvírej dveře, nevyhlídej okénkem, aby tě snad neunesla zlodějka liška!“

Odešel kocourek do lesa, a liška - kde se vzala, tu se vzala, přiběhla pod okno a zapěla:

„Kukuryku, kohoutku!
Zlatý hřebínku,
kulatá hlavičko,
hedvábná bradičko!
Vyhledni okénkem,
dám ti hrášku.“

Kohoutek se chtěl podívat, kdo to tak venku pěje. Vyhledni okénkem a liška ho chyt - chmat a ta tam. Nese liška kohoutka a kohoutek křičí:

„Nese mne liška
za tmavé lesy,
za vysoké hory,
do cizí krajiny.
Kocourku, bratříčku,
vysvobod' mne z bídy!“

Uслыšel kocourek známý hlas, dohnal lišku, odňal jí kohoutka a přinesl domů.

„Vidíš, kohoutku,“ praví kocourek, „zítra půjdu dál. Neposlouchej lišku, nevyhlížej oknem, nebo tě sní, kostečku nenechá.“

Odešel kocourek, a liška opět pod oknem pěje:

„Kukuryku, kohoutku!
Zlatý hřebínku,
kulatá hlavičko,
hedvábná bradičko!
Vyhledni okénkem,
dám ti hrášku,
dám i zrníčka.“

Dlouho odolával kohoutek, nevyhlédl, třeba se mu již velice chtělo podívat, jaká tam má liška zrníčka. Vidí liška, že nevyhlíží kohoutek. Jala se znovu pětí:

„Kukuryku, kohoutku!
Zlatý hřebínku,
kulatá hlavičko,
hedvábná bradičko!
Hle, páni tu jeli,

pohádka

pšeničku porozsyпали,
pojď a posbírejí!“

Tu již neodolal kohoutek, chtěl se podívat, jakou to pšeničku páni tam rozsyпали - vyhlédl. A liška kohoutka chyt - chmat a ta tam. Křičí opět kohoutek:

„Nese mne liška
za tmavé lesy,
za vysoké hory,
do cizí krajiny.
Kocourku, bratříčku,
vysvobod' mne z bídy!“

Daleko byl kocourek. Sotva uslyšel známý hlásek. Ale přece běžel honem, dohnal lišku, vyrval jí kohoutka a dovlekl domů.

„Vidíš, kohoutku! Zítra ještě dál půjdu. Neposlouchej lišku, nevyhlížej oknem. Nebo budeš-li jak křičet, neuslyším tě.“

Odešel kocourek, a liška pod oknem. I zapěla:

„Kukuryku, kohoutku!
Zlatý hřebínku,
kulatá hlavičko,
hedvábná bradičko!
Vyhledni okénkem,
podívej se trošku:
u panského dvora
urovnána hora,
stojí saně samotížky,
ony samy táhnou,
samy tryskem jedou.“

Chce kohoutek aspoň očkem vyhlédnout, na saně samotížky se podívat, ale myslí sobě: »Ne, nevyhlédnu. Odejde liška, potom se podívám.« Zapěla opět liška svou píseň, ale kohoutek jí praví:

„Ne, už mne neošidíš, liško, nevyhlédnu!“

„A proč bych já tě šidila?“ odvětila liška. „Chceš-li, podívej se, nechceš-li, nech tak. Sbohem! Já musím domů!“

Odběhla liška, ale schovala se za rohem. Neslyší kohoutek lišku, chce se podívat, zdali skutečně odešla. Vyhledne. A liška ho chyt - chmat a ta tam.

Křičel kohoutek, co hrdlo měl, ale kocourek ho neuslyšel. Byl tuze daleko.

WEB: www.oceti.cz/sihaspapa/
vyšlo: 11. 12. 2024

Ilustrace: Testárka fotky: Canon G7X
e-mail: sihaspapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

440

SIHACEK

prosinec 2024

Jak to zvládáme

CO SE STALO

27. 11. — bylo jasno a chladno. Téměř celou dobu schůzky jsme strávili v klubovně.

Začali jsme otázkou jak se vrátit z doby vikingů — »jak nastavit hodiny stroje?«. Prohledali jsme knihovnu pana Elementa a v knize o Prašíně našli řešení. Vydali jsme se ke stroji, a tak jsme zpět v čase Moldánkovských věží.

V dalším čase jsme se věnovali dovednosti »práce se sirkami«. Postupně jsme si všichni vyzkoušeli, jak bezpečně — zapálit sirku — zapálit svíčku — rozsvítit a zhasnout petrolejku — rozsvítit a zhasnout vozovou petrolejku.

Čterky pro dnešní den byly »dračákové« 4«. Někdo má pro uzlování vlohy, jiný má koordinační potíže... Všichni si zapsali časy do dlouhodobého hodnocení.

Potom jsme si ještě zahráli »ukládání sirek«. Hráči střídavě ukládají sirky na hrdlo lahve. To co spadne, si musí vzít zpět. Pořadí určí počet sirek v ruce.

Jako poslední jsme si zahráli »1-2 zombie jde...«. Všichni poznali, že se zavážanýma očima je chytání těch druhých docela náročné.

Před závěrem jsme si rozdali »pozvánku na turistický výšlap« a »popis akcí« do konce roku a na začátek roku nového. Potom uklidit, sbalit a domů...

4. 12. — bylo pod mrakem, teploty pět stupňů na nulou. Kromě »přesunu«, jsme schůzku strávili v klubovně.

Začali jsme přečtením zprávy o další cestě do minulosti, cestovali jsme do doby, kdy v místě stávala římská vila a v ní »slečna Livie«.

Doba římská proslula stavebními postupy, z nichž některé se zachovaly do dnešních dob. Stavěli jsme stavby podepřené sloupy. Váha a tření mají svou roli takže stavby vydrží překvapivě dost...

Tentokrát jsme se u uzlů věnovali zkracovačce a škotové spojce. Potom jsme na čas vážali »zkracovačkově a škotově« 4«. Šikovnějšší prsty prokázal Petr a tak zvládl nejrychleji zkracovačky, škotáky uvázali nejrychleji Sam a Damián.

Vzhledem k menšímu počtu jsme rozdělili stoly, abychom dokázali vytvořit souvislý ovál a zahráli jsme si na několik kol »klapanou«.

Vždy překvapí jak populární je obracení směru. Před závěrem jsme si vyhlásili vítěze listopadového bodování — gratulujeme Samovi, připomněli si sobotní výšlap, šušně dostali pouze ti, kteří se zdrželi (zbytek příště), sbalili si věci, a vydali se k domovům...

